

Η επιμονή για δικαίωση, το καλύτερο μνημόσυνο

του Πρωθ. Δημοσθένη Δημοσθένους

Η ΕΓΚΑΙΡΗ εκτίμηση και η καίρια αξιολόγηση της κάθε εξέλιξης, που παρουσιάζεται σε εποχή στασιμότητας στην ιστορική τροχιά ενός προβλήματος, εξαρτώνται από το βαθμό επιμονής στη δικαιοσύνη από μέρους της κοινής γνώμης σε τοπικό επίπεδο, στην Κύπρο.

Εφόσον η στρατιωτική κατοχή μέρους της Κύπρου από μέρους του τουρκικού στρατού συνεχίζεται από το 1974 με αμείωτο βαθμό, τότε η κάθε εκτίμηση ή ευχή για μόνιμη εξομάλυνση της κατάστασης δίκαια θεωρείται ουτοπική.

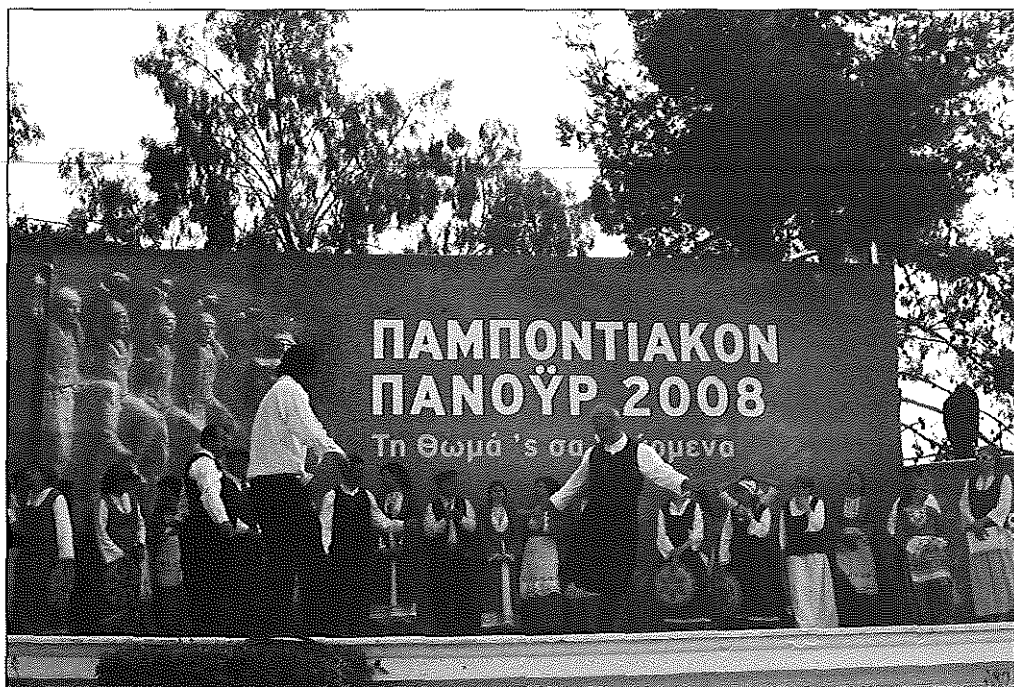
Πρόκληση από μέρους του ισχυρού και ανταπόκριση από μέρους του θύματος. Ο διαπολιτισμός της επίθεσης και της άμυνας, ανάμεσα στον εισβολέα και τον ιθαγενή αποτελεί για την Κύπρο τραντακτό παράδειγμα που πιθανώς δεν υπάρχει όμοιό του σ' ολόκληρη τη σύγχρονη παγκόσμια ιστορία.

Οι πρόσφυγες, τα κατεχόμενα χωριά και οι πόλεις μας, οι κατεχόμενες εκκλησίες και τα κοιμητήρια μας. Οι κάθε είδους συναθροίσεις, συναντήσεις των προσφύγων μας στην ελεύθερη Κύπρο αποτελούν μοναδική ευκαιρία για ειρηνική προβολή της διαμαρτυρίας και στηλίτευσης της συνεχιζόμενης κατοχής. Η έννοια των όρων πρόσφυγας και κατεχόμενη εκκλησία, κατεχόμενος δήμος ή κατεχόμενο χωριό, με την πάροδο του χρόνου προσλαμβάνει σημασία όλο και πιο καίρια και αποφασιστική. Όταν η ειρήνη απειλείται, οι όροι αυτοί βοούν αφ' εαυτών για το ποιος είναι ο υπεύθυνος γι' αυτή τη συνεχιζόμενη αδικία. Τα παιδιά του πρόσφυγα της Κύπρου είναι βέβαια προσφυγόπουλα και ο οποιοσδήποτε τρίτος είτε παρατηρητής είτε επισκέπτης στην Κύπρο, πολλώ μάλλον οι τόσο και τόσο άμεσα πλέον ενδιαφερόμενοι για την Κύπρο και το δράμα της, πρέπει να βλέπουν καθαρά και να ψηλαφούν τον προοδευτικό ζήλο και την ευηογημένη επιμονή του Κύπριου πρόσφυγα που η προοδευτικότητά του έχει πηγή τις ρίζες του και την αφοσίωσή του σ' αυτές.

Το καλύτερο μνημόσυνο των κεκοιμημένων προσφύγων μας που δεν γνώρισαν το δικαίωμα να τους σκεπάσει το ευηογημένο χώμα της κατεχόμενης γης τους, διότι οι εκκλησίες και τα κοιμητήρια τους τελούν υπό συνεχιζόμενη βάρβαρη καταπάτηση, βεβήλωση και καταστροφή. Το καλύτερο μνημόσυνο είναι η επιμονή μας για δικαίωση. Ως λαός με ρίζες και αρχαιότατη φιλοσοφική παράδοση που εκχριστιανίστηκε ήδη πολύ νωρίς στην ιστορία και διέσωσε την ταυτότητά του

κάτω από τις πλείον πολυπληθοκες και αντίξοες συνθήκες, θεωρώ ότι έχουμε πάρα πολλές ευκαιρίες να εξωτερικεύουμε ειρηνικά την αποστροφή μας προς τη συνεχιζόμενη κατοχή. Αποτελούμε παγκόσμιο παράδειγμα πνευματικού ανενδοτισμού. Παραμένοντας συνεπείς σ' αυτό, κερδίζουμε τον αγώνα της ειρηνικής αντίστασης.

Είμαστε έτοιμοι κάθε στιγμή να εκτιμήσουμε το σωστό της βαθμό και το επίπεδο της δικαίωσης. Και αυτό αν έχουμε σταθεί συνεπείς στην αγάπη για τις ρίζες μας. Ο Ανδρέας Χριστοφίδης στο Συμπόσιο για την ελληνική γλώσσα, Λευκωσία 1993 σ.σ. 15-24, νομίζω είναι αρκούντως διαφωτιστικός: Είναι καλύτερο να προσέχουμε από το χειρότερο παρά να αναμένουμε το καλύτερο. Τακτική που είναι εξουθενωτική για τους εχθρούς της δικαιοσύνης, ιδιαίτερα εδώ στην Κύπρο.

Από τη συμμετοχή του Λαογραφικού Ομίλου Κυθρέας στο μεγάλο Παμποντιακό Πανηγύρι στα Σούρμεθα.